

Paul ȚANICUI

BOB

în Țara Tuturor

Cartea iepurelui
de Crăciun

Cu ilustrații de Vladimir Alexandru Chircă

POLIROM
2023

Cuprins

PROLOG

Revelația.....	13
Ziua Oului Roșu.....	23

CĂLĂTORIA

Martha	33
Primii pași	39
În umbra cozii.....	55
Simon „Bob“ Daniel Bernard	77
La mijloc.....	85
Odată ajuns acolo, voi ști c-am ajuns.....	99
Întâlnirea așteptată	109
Ce fel de iepure ești dumneata?	127
Răul vine din preaplin.....	139
Lesă roșie	143
Libertatea de a fi liber.....	157

EPILOG

Cea mai bună turtă dulce din lume	171
---	-----

— Ajută-mă, te rog!

M-a privit cu suspiciune.

— Am mâncat ceva rău.

— Și?

— Știi vreo farmacie prin apropiere?

A făcut ochii mari, după care a izbucnit în hohote de râs.

— Serios, am nevoie de un medicament. Urgent!

— Prietene, ești cretin? Drept cine mă iei?

Exact atunci am avut o crampă care m-a pus în genunchi.

— Chiar te doare, ă?

Nici măcar nu mai puteam vorbi.

— Așteaptă. Poate îți găsesc ceva pe la ăștia din cârciumă.

Am dat să spun ceva, dar era imposibil să articulez vreun cuvânt. Tipul a dispărut fulgerător pe sub ușa restaurantului.

Nu știu cât a durat. Cred că am căzut într-un soi de leșin sau așa ceva, iar când m-am trezit am găsit lângă mine o tabletă cu patru pilule albastre pe care scria VGR 100.

Abia spre seară mi-a trecut, dar ziua era compromisă. Nu-mi mai rămânea decât să-mi caut un loc de dormit, ca dimineața să mă prindă complet refăcut. Lucru care, din fericire, s-a întâmplat, fără să iau acele pastile.

Am mers întins, aproape cu înverșunare, până spre prânz, când m-a răzbit foamea. Există într-adevăr un Dumnezeu al iepurilor, căci tocmai atunci treceam pe lângă o fermă de legume. Un câmp întreg cu morcovi, țelină, pătrunjel și broccoli! M-am ospătat pe cinste și mi-am făcut și ceva provizii pentru drum. Nu prea mult, ca să nu fac pagubă.

După calculele mele mă aflam la jumătatea drumului. Nu știam exact unde sunt pentru că pierdusem pe drum harta hârciogului. Poate atunci cu ploaia, poate în tren. Dar trecuseră deja două săptămâni de mers și mai aveam încă pe atât. Singura greutate, am mai spus-o, era lipsa unui companion de drum. Mi-am dorit întotdeauna să mă pot încrede în cineva așa cum mă încred în mine.

Nu știu cum, dar am simțit că în ziua aceea urma să se întâmple ceva deosebit. Mai întâi am coborât într-o vale plină de flori de toate culorile. Nu mai văzusem niciodată atât de multe. Parfumul lor m-a ținut în loc pentru mult timp, nu-mi venea să mă desprind. Cu greu am trecut mai departe. Dacă aș fi avut o putere, m-aș fi legat de acel câmp și l-aș fi tras după mine.

Apoi, de nicăieri, mi-a apărut înaintea o moară. O moară de piatră veche, uitată de vreme. Răsărită din pământ ca o stâncă. Dreaptă, semeață, de neclintit.

M-am învârtit în jurul ei fascinat. Auzisem că există, dar era prima dată când vedeam așa ceva. Părea părăsită, în jur nu se zărea niciun sat, nicio casă. Mi-era un pic teamă să mă apropii. Am tras de câteva ori aer în piept și încet, încet am văzut că ușa de la intrare era întredeschisă. Oare cum o fi înăuntru?

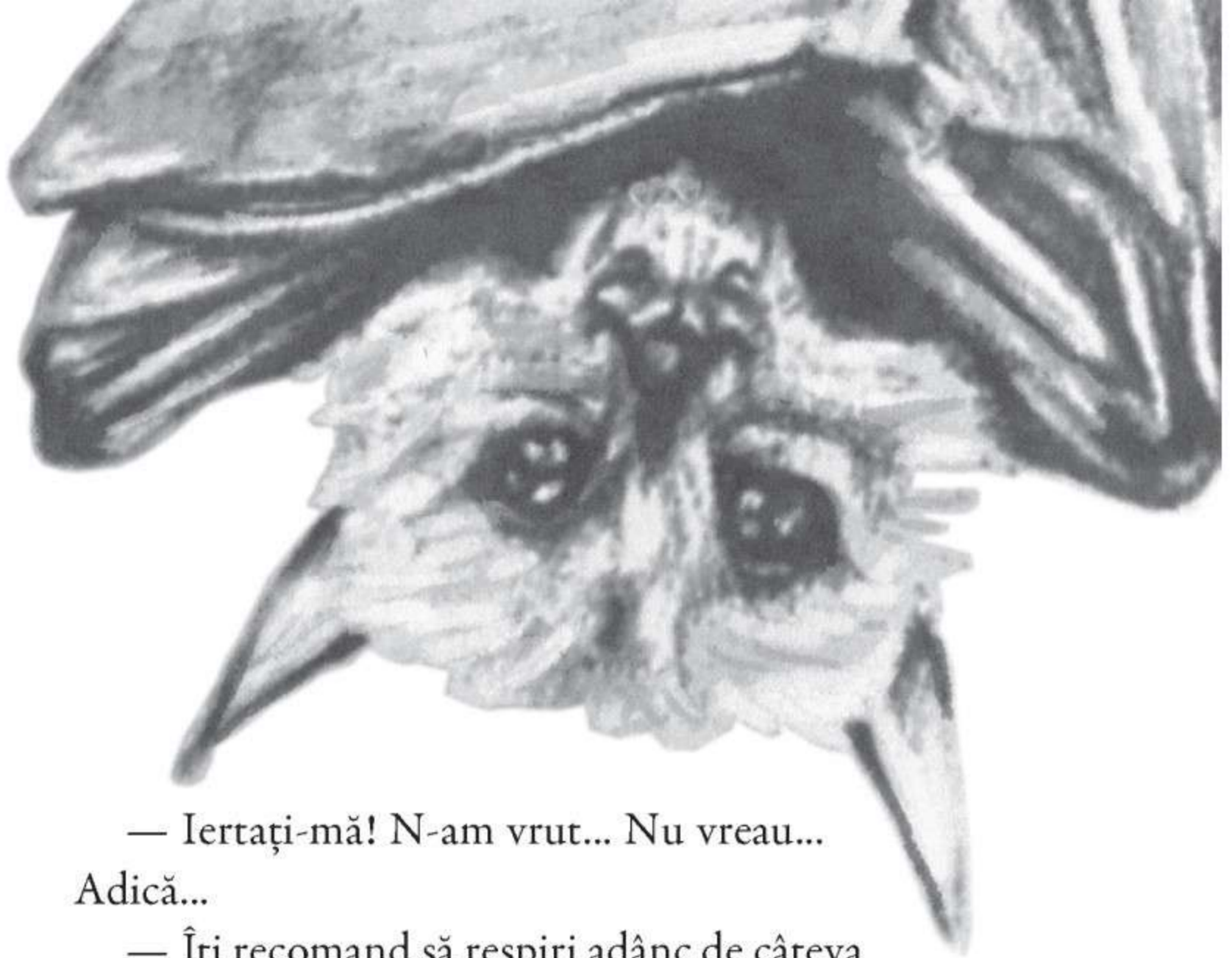
Am făcut primul pas cu inima cât gămălia unui ac. Sus, aproape de vârf, erau două ferestre mici. Razele de lumină se încrucișau undeva la mijlocul încăperii. Ca un candelabru imens în care firele de praf dansau frenetic deasupra unor roți dințate, mari cât un car. M-am uitat de jur împrejur încercând să descifrez desenul complicat a bârnelor de lemn și al mirosurilor grele. Încă se mai vedeau urme de făină, amprenta celor care lucraseră aici poate sute de ani.

M-am așezat pe un butoi să-mi trag sufletul și-atunci, deasupra mea, am văzut acea ființă care m-a făcut să rămân nemișcat. Stătea prinsă de o bârnă, cu capul în jos. Semăna cu șobolanul din ziua trecută, doar că avea aripi. Aș fi zbughit-o spre ieșire, dar eram încă în stare de șoc.

— Te-aș putea întreba două lucruri. Unu, de ce te holbezi, doi, ce cauți aici?

Ah! Ființa aceea stranie vorbea!

— Deci?

— Iertați-mă! N-am vrut... Nu vreau...
Adică...

— Îți recomand să respiri adânc de câteva
ori și după aia să încerci să articulezi. Nu-mi
spune că e prima dată când vezi un liliac.

Chiar așa! Am confirmat din cap.

— Relaxează-te! Noi nu mâncăm iepuri.

— Oh...

— Ei bine, nu. Sunteți prea mari.

Am vrut să râd, dar încă nu-mi venea.

— Cu prima am rezolvat-o. Rămâne să-mi răs-
punzi la a doua.

— Am fost curios să văd cum e înăuntru.

— Aha. Și cum e?

— Neobișnuit.

— Ce e așa neobișnuit?

— Nu știu... Totul.

— E o moară de vânt de-acum două sute cincizeci de ani în care omuleții din satele dimprejur măcinau grâne. Asta e tot. Dacă știi asta, nu mai e nimic neobișnuit.

— Dar istoria ei...

— Istoria ei s-a încheiat cu aceasta frază.

— Adică?

— Adică nimic mai mult.

— Adică vreți să spuneți că nimic nu mai contează?

— Contează ce e acum. Acum tocmai a devenit atunci.

— Asta e tot?

— Asta e tot. Dacă știi un lucru înseamnă că-l știi.

Nu mă gândisem niciodată că lucrurile pot fi atât de simple. După principiile lui aș fi putut spune că știam o grămadă de chestii.

— Aș putea să vă întreb...

N-a schițat niciun gest. Am luat-o ca pe o încuviințare.

— Cum e să vezi lumea... cu susul în jos?

— E o lume cu josul în sus. Egal.

— Și încă o întrebare, dacă nu vă supărați. Mi-ați putea spune unde ne aflăm acum?

— Într-o moară dezafectată. Ce vrei să spui?

— Unde ne aflăm pe hartă aș vrea să știu.

— Față de ce?

— Față de Țara de Gheață. Acolo vreau să ajung.

— Țara de Gheață? N-am auzit de acest loc.

— E în nord, desigur. Acolo unde începe zăpada.

— E foarte vag ce spui.

— Tărâmul renilor...

— Nu-mi sună cunoscut. Îmi pare rău!

— Nu știu să vă numesc locul, dar odată ajuns acolo, voi ști c-am ajuns.

Începusem să vorbesc ca el.

— Asta îmi place. Îți doresc succes!

Prima încurajare. Din lumea văzută cu josul în sus.

— Vă mulțumesc!

— N-ai pentru ce.

— Acum eu am să plec.

A dat din cap cum că e OK. Adică l-a ridicat în piept, mai exact.

Am ieșit ușor amețit. La asta a contribuit și soarele după-amiezii. Am plecat cu sentimentul că acolo, înăuntru, istoria lua sfârșit exact în momentul în care se năștea. Altfel, nu-mi mai amintesc cum s-a desfășurat restul zilei. Doar c-am adormit... cum să spun? Împăcat.